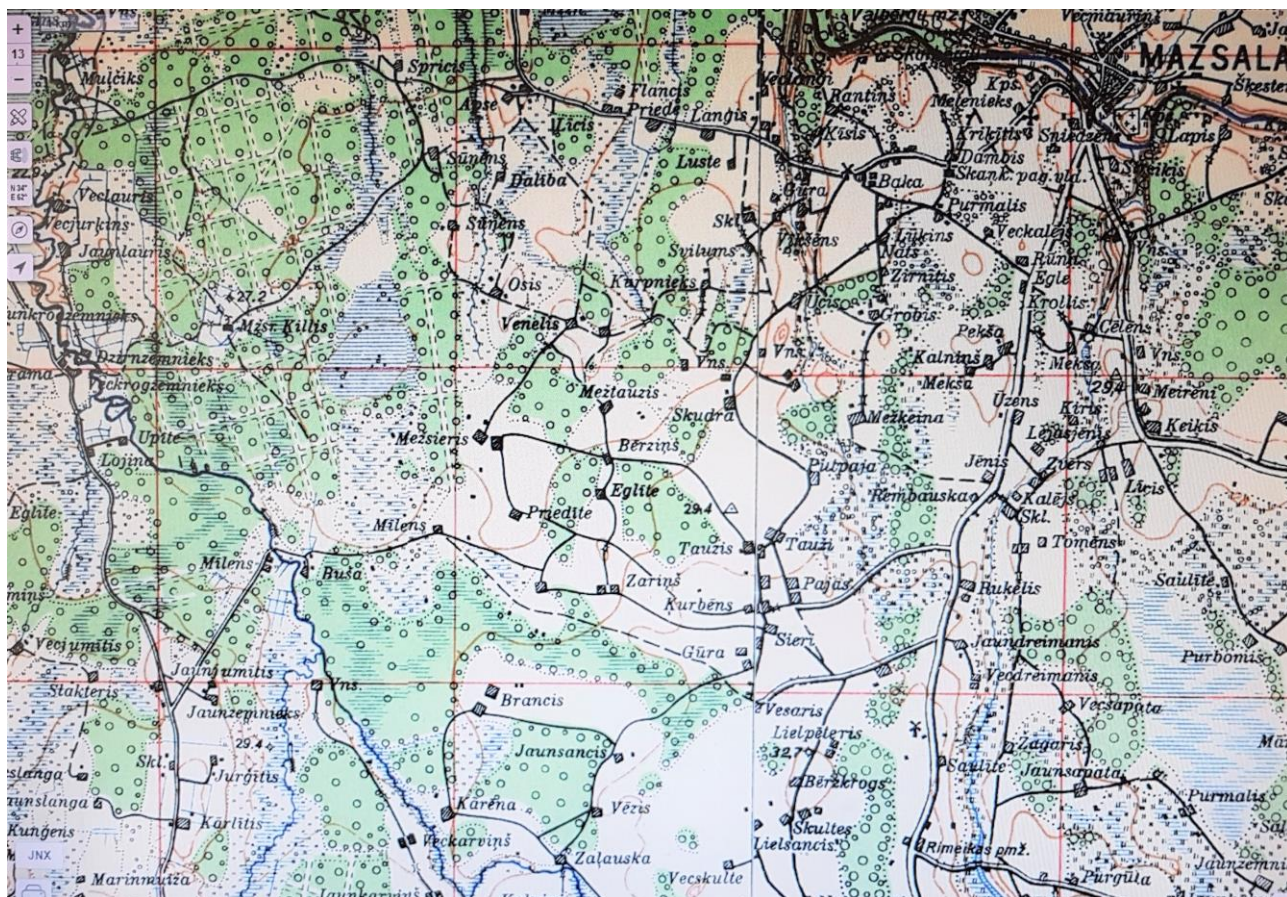

Nozīmīgas personība Skaņkalnes pagasta saimnieciskajā attīstībā

laika periodā no 1945. - 1991. gadam

Laika posms no 1945. gada līdz 1991. gadam Skaņkalnes ciemā. Pirmie pēckara gadi līdz atmodai un dziesmotajai revolūcijai. Notikumi, personības. Ievērojamākās personības ir kolhozu, ciema padomju/izpildkomiteju priekšsēdētāji, partorgi jeb partijas sekretāri. Šis laiks saistās ar padomju dzīvei raksturīgām izpausmēm - pirmo kolhozu dibināšanu, piegādu plāniem un sociālistiskajām sacensībām. Pagasti tiek pārdēvēti par ciemiem, pagasta padomes par izpildkomitejām. Pēc padomju okupācijas Skaņkalnes pagasta teritorijā tiek izveidotas divas ciema padomes – Skaņkalnes un Jaunciema, kuras 1956. gadā apvieno. 1945. gadā Skaņkalnes pagastā, kā izpildvaru, nodibina Skaņkalnes ciema izpildu komiteju (1945. - 1948.), pēc tam to pārdēvē par Skaņkalnes ciema Darbaļaužu deputātu padomes izpildu komiteju (1948. - 1977.), tad par Skaņkalnes ciema Tautas deputātu padomes izpildkomiteju (1977. - 1990.). 1990. gadā ciemu reorganizē par pagastu un izveido Skaņkalnes pagasta Tautas deputātu padomi. Īsā laika posmā, pāris gados, nodibināti četri kolhozi, kuri gan vēlāk apvienojušies vienā.

Kolhozs *Sarkanā zvaigzne* atradies ap pašreizējo Skaņkalnes ciematu, virzienā uz Staiceles pusi izveidojies kolhozs *Skaņaiskalns*. Kolhozs *Komjaunietis* izveidojies virzienā uz Valmieras pusi līdz Vecates robežai, un kolhozs *Laikmeta ceļš* no ceļa Mazsalaca – Braslava pa labi, tā dēvētajā Badrīgā.

Karte "1920-1940. Latvijas armijas 75K", daļa no Skaņkalnes pagasta teritorijas

1948. gada 22. septembrī Ūzēnos dibina kolhozu *Sarkanā zvaigzne*.

Par priekšsēdētājiem strādājuši:

Alfrēds Zariņš 1950. - 1955.

Jānis Putāns 1955. - 1959.

Jānis Švarcbergs 1959. - 1960.

Ludis Paukšēns 1960. - 1962.

Alfrēds Zariņš

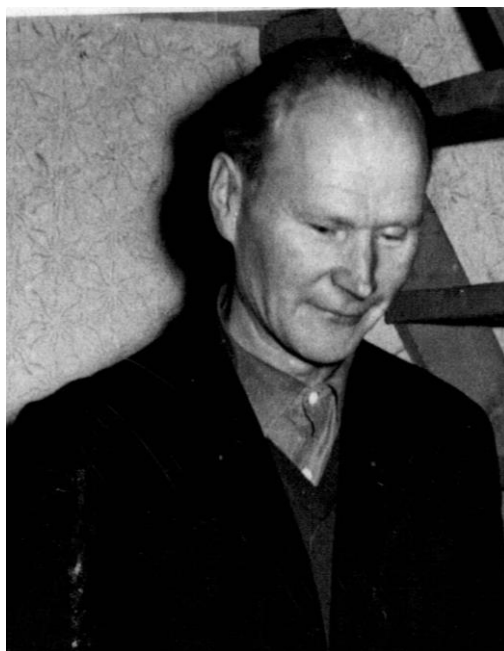
Ludis Paukšēns

1949. gada 5. janvārī dibina kolhozu *Skaņkalne*.

Priekšsēdētāji:

Augusts Lākins

Eduards Apsītis 1959. - 1961.

Eduards Apsītis

1949. gada 14. aprīlī dibina kolhozu *Laikmeta ceļš*.

Priekšsēdētājs:

Kaspars Gaspars

Šo kolhozu aptuveni pēc gada pievieno *Skaņkalnei*.

1949. gada 29. aprīlī, Jaunates muižā, dibina kolhozu *Komjaunietis*.

Priekšsēdētājs:

Jānis Ēvalds

Arī šo kolhozu apmēram pēc gada pievieno *Sarkanajai zvaigznei*.

60-to gadu sākumā kolhozus *Sarkanā zvaigzne* un *Skaņkalne* apvieno, izveidojot kolhozu *Skaņaiskalns*.

Kolhoza *Skaņaiskalns* priekšsēdētāji:

Zinaīdis Plūme no 1961. g. decembra līdz 1964. g.

Arnolds Runcis 1964. gada 23. februāris - 1968. gada 12. februāris

Harijs Apinis 1968. gada 12. februāris - 1977. gada 6. augusts

1962. gadā uzcelta jaunā mehāniskā darbnīca. Foto no Lienītes Liepiņas personīgā arhīva

1965. gadā, tiek likti pamati jaunajai fermai *Rožkalnos*. Foto no Lienītes Liepiņas personīgā arhīva

1973. gada 27. augustā ekspluatācijai nodota pirmā dzīvojamā māja kolhoza ciematā.

Mirdza Grīnvalde 1977. - 1978. priekšsēdētāja vietas izpildītāja
 Dzintars Gailis 1978. - 1979.
 Pēteris Čačka 1979. gada 16. aprīlis - 1983. gada 1. aprīlis
 Ziedonis Ziediņš 1983. gada 1. aprīlis - 1990. g.

Foto no kreisās zootehniķe Aina Alksne, priekšsēdētājs Pēteris Čačka (vidū), agronoms Ēriks Celmiņš. Fotografija no Lienītes Liepiņas personīgā arhīva

Astoņdesmitajos gados *Skaņkalnē* uzbūvē vairākas trīs stāvu mājas un Līvānu tipa individuālās mājas, izveidojas ciemats. Lai uzlabotu ūdens apgādi, 1986. gadā uzceļ ūdenstorni. Šajā laikā kolhozs attīsta palīgnozāres - tiek cepta maize un šūti darba cimdi.

1984. g. 9. novembrī, ar plašu pasākumu *Simt tūkstoš vārpās darba dziesmu dzied*, Mazsalacas vidusskolā atzīmē kolhoza 35. jubileju. Pasākumā atceras un godina pirmos kolhozu priekšsēdētājus un ilggadējos kolhozniekus.

Foto no kolhoza *Skaņaiskalns* 35 gadu jubilejas pasākuma Mazsalacas vidusskolā.
Foto no Mirdzas Grīnvaldes personīgā arhīva

Foto: kolhoza *Skaņaiskalns* priekšsēdētājs Ziedonis Ziediņš un partijas sekretāre Mirdza Grīnvalde. Foto no Mirdzas Grīnvaldes personīgā arhīva

Foto no kreisās: Aina Apine, Mirdza Grīnvalde, Ziedonis Ziediņš un bijušais kolhoza priekšsēdētājs Harijs Apinis. Fotografija no Mirdzas Grīnvaldes personīgā arhīva

Skaņkalnietes Lienītes Liepiņa ģimenes arhīvā saglabājie kolhoza *Skaņaiskalns* 35. jubilejas pasākuma scenārijs. Tā pielikumā uzskaitīti zināmie kolhozu dibinātāji un priekšsēdētāji.

Pielikums Nr. I

KOLHOZU DIBINĀTĀJI

- G. kuri piedalījās kolhoza "Sarkanā zvaigzne" dibināšanā
1948.gada 22. decembrī
- K. 1. Elēna Daugule - brigādiere-laukkope
2. Matilda Zariņa - lopkope
3. Mirvaldis Pīdža - nāliktavas pārzinis /strādā/
Apbalvots ar 4 medaļām kā LT kara
dalībnieks, V.I.ļepina 100 dz. d.medāļa
- G. Kolhoza "Skaņaiskalns" dibinātāji
1949.gada 5.janvārī
- K. 1. Antons Kalniņš - agronoms
2. Paulina Kriķe - laukkope
3. Austra Tanenberga - aitkope
(turpinājums seko)
- G. Kolhoza "KOMJAUNĀTNE" dibinātāji
1949. gada 2.aprīlī
- K. 1. Aina Paegle - laukkope
2. Anna Vintere - aitkope
3. Alīda Slotiņa - laukkope
(turpinājums seko)

- 7 -

- G. Kolhoza "LAIKMETA CEĻŠ" dibinātāji
1949.gada 14. aprīlī
- K. 1. Olga Kņoka - laukstrādniece
2. Vilma Sprēlniece - apsūklošanas tehniķe
V.I.ļepina 100 dz.d.medāļa
3. Kārlis Zariņš - laukkopis
V.I.ļepina 100 dz.d. medāļa
4. Berta Zirme - lopkope
5. Loniņa Liepiņa - invalide kopš bērnības
(turpinājums seko)
- G. Strādājuši par kolhozu priekšsēdētājiem
- K. 1. Kaspars Gaspars - 1949.g. strādājis kā pr-tājs "Laikmeta
ceļš"
- G. 2. Jānis Putāns - 1955.g. -1959.g. priekšsēdētājs "Sarkanā
najā zvaigznē"
- K. 3. Alfreds Zariņš - 1950.-1955.g. priekšsēdētājs "Sarkanā
najā zvaigznē" tagad p. Ilgus gadus
strādājis kā brigadieris, "Goda
kolhoznieks", Nopelniem bagātais kol-
hoznieks. Apbalvots ar 6 medaļām kā
LT kara dalībnieks. V.I.ļepina 100
dz.d. medāļa.
- G. 4. Jānis Svarebergs - 1959.g. - 1960. priekšsēdētājs - p.
Apbalvots kā Lielā Tēviņas kara
dalībnieks ar 5 medaļām, ilggadīgs
traktorists.
- K. 5. Ludis Paukšāns - 1960.- 1962. priekšsēdētājs
Apbalvots ar V.I.ļepina 100 dz.d. medāļu,
III pak. Darba sīavas ordeņi. Ilggadīgs
traktorists - strādā pašlaik.
- G. 6. Eduards Apsīte - 1959.-1961.g. priekšsēdētājs "Skapā-
kalnā" strādājis par dārznieku, tagad p.
- K. 7. Zinaīdis Plūme - 1961. 1964.g. pr-tājs "Skapākalnā"
- G. 8. Arnolds Rūcois - 1964. 23. februāra - 1968.g. 12.febru-
ārim priekšsēdētājs "Skapākalnā"
- K. 9. Harijs Apinis - 1968.g. 12. februāra - 1977.g. 6.augus-
tam priekšsēdētājs "Skapākalnā". Apbalvots
ar V.I.ļepina 100 dz.d.medāļu, medāļu
"Par darba varenību". No 1977.g. strādā
par k-za "Matīši" priekšsēdētāju, strādā
ari pašlaik.
- G. 10. Mirdza Grinvalde - 1977-1978.g. K-za 2"Skapāskalns"
priekšsēdētāja V.I.
- K. 11. Dzintars Geilijs - 1978. -1979.g. "Skapākalna" pr-tājs
- G. 12. Pēteris Čačka - 1979.16.04 -1983.g.1.04. Pašlaik strādā
par pr-tāja vietnieku k-za "Draudzība"

Nozīmīgas personības ir arī ciema izpildkomitejas darbinieki – priekšsēdētāji, sekretāri, deputāti. Ilggadīgākā ir Ruta Prauliņa, viņa priekšsēdētājas amatā aizvadījusi 27 gadus. Pirms Rutas šajā amatā strādājis Kārlis Persis. Ruta dzimusi un augusi Skaņkalnes *Daugulīšos*, beigusi pamatskolu Mazsalacas vidusskolā. Pēc tam mācījusies Virķēnu mājturības skolā. Darba mūžs pagājis Skaņkalnē.

Fragments no Rutas Prauliņas rakstītajās autobiogrāfijās:

“Pusnakts stundā no 28. uz 29. novembri 1931. gadā, kā otrais bērns ģimenē, Helēnai un Jānim Dauguļiem, Skaņkalnes pagasta “Daugulīšos” piedzima meitiņa. Vecāki tai deva vārdu Ruta (tas ir ebreju vārds, kas nozīmē - darbīgā Rutte, kas tūrumā lasīja vārpas). Un tā Rutas mūžs arvien ir bijis darbīgs un bez dīkstāves.

Jau pēc sešu gadu vecuma sasniegšanas bērns sāk ganu gaitas. Pēc tam sākas skolas gaitas. Pirmā skola bija pie Mazsalacas vidusskolas (ceļa malā starp vidusskolu un upīti, kas plūst gar skolas dārzu). No šīs skolas man atmiņā palicis mūzikas skolotājs Zeltkalns, kurš prata no vijoles izvilināt brīnumainas skaņas. Tā arī vijole man kļuva mīļākais instruments visu mūžu. Pēc tam sekoja vācu laiks un vidusskolā tika ierīkots kara hospitālis, un mūsu skolu pārcēla uz pilsētā atrodošos Balto skolu. Tad jau biju 5. klasē. Mana mīļākā skolotāja bija Mirdza Millere. Pēc tam atkal mācības turpinājās vidusskolā pilī. Pēc 7. klases beigšanas aizgāju mācīties uz 2 gadīgo Rūjienas mājturības skolu “Virķēnos”, kuru likvidēja 1949. gadā ar mūsu pēdējo izlaidumu. ... bet visus skolas gadus paralēli skolai - vasarās gāju ganu gaitās, un tā apmēram 8 vasaras.

Lai bij grūti, kam bij grūti,
Grūt mazam ganiņam.
Līst no gaisa, krīt no koka
Viss ganiņa mugurā.

Gadu nostrādāju Rauskas pamatskolā - Ramatas upītes krastā. Strādājot vienlaicīgi mācījos arī Mazsalacas vakara vidusskolā (kuru tolaik dēvēja par Lustes akadēmiju, jo direktors bija skolotājs Normunds Luste). No vidusskolas gadiem man atmiņā vislabāk palicis latviešu valodas skolotājs Elmārs Šmelte, kurš bija ļoti brīvi domājošs, gaišs cilvēks.

No 1954. gada jūnija līdz 1959. gada martam strādāju par Skaņkalnes ciema sekretāri, pēc tam no 1959. gada marta līdz 1986. gada 1. aprīlim (27 gadi) par Skaņkalnes ciema priekšsēdētāju. No 1986. gada līdz 1992. gada maijam par apdrošināšanas aģenti.

Un tad pienāca pavasara diena kad Mazsalacas baznīcā kāda iesvētāmo jauniešu pulkā ieraudzīju zēnu, kuru iemīlēju no pirmā acu skata. Izveidojās ģimene, piedzima meita un dēls. Daudz kā bija kopēja gan darbā, gan ikdienā. Bet...gāja laiks un ceļi izšķīrās. Tagad priecājos par mazbērniem un mazmazbērniem.

Visu laiku darbs ar cilvēkiem, esmu uzklauzījusi viņu priekus, bēdas, sasāpējušos jautājumus, stāvējusi pie ģimeņu šūpuļiem, devusi pirmo vārdiņu un dzīves pirmo apliecību. Centusies palīdzēt dažādos dzīves brīžos. Vienmēr esmu centusies visu veikt pēc principa: Ja dari tad labi, ja nevēlies tā - tad nedari nemaz. Kā man tas izdevies nezinu, bet slikti nevienam neesmu centusies nodarīt, kaut arī laika un varas prasības tika diktētas dažādas.

Bet dzīve rit tālāk savu gaitu, mūža atvasaras dienas mijas ar sauli un lietavām. Bijušas gan tumšas, gan gaišas dienas. Ik pavasari mani sveicina lielā, zaļā papele un pūpolkoks. Man vienmēr ir patikuši ziedi, to netrūkst arī manā dārzā, nereti starp kāpostiem un burkāniem. Ik pavasari ierodas strazdi, cielaviņas bezdelīgas, zīlītes, dzeņi un sīlīši.

Vienmēr ar ilgošanos gaidu ciemos atbraucam kādu no saviem bērniem un mazbērniem.

Atmiņas, atmiņas... spilgtākās man ir no bērnības, no gadiem, kurus pavadīju mātes tēva mājās “Ozoliņos”. Atceros tur katru kociņu, krūmiņu, lielo ozolu, kur tētis ar mammu sēdējuši Īges upītes krastā. Sapņos bieži turp aizeju, jo tur ir manas māmuļas dzimtas saknes - vecā mājā “Mulčikās”. No “Daugulīša” man atmiņā vislabāk palicis lielais akmens norā, kur bieži, kopīgi ar kaimiņu bērniem dzīvojāmies un kaķpēdiņām piebērtā nora. Palikuši atmiņā svētdienas rīti, kurus mana mammīte prata radīt kā svētkus.

Viss tas šodien, kad man pašai pāri 70, nāk atmiņā un vienmēr saku mātei un tēvam pateicības vārdus par viņu devumu mums: darbu viņi darīja paši un to mācīja arī mums. Tādēļ arī mēs, neviens no 5 bērniem, neesam no darba vairījušies.

Vēl es visu mūžu esmu mīlējusi grāmatas. Tāpat esmu bezgala pateicīga cilvēkiem, kuri ar mani kopā gājuši dzīves takās. Daudz atzinības esmu saņēmusi no ciema sieviešu un vīru ansambļu dalībnieku puses. Arī jauktais koris ar diriģentu Jāni Bērziņu bieži bija kā otrās mājas un palīdzēja man pārciest daudzus dzīves grūtos brīžus. Labi cilvēki man vienmēr ir bijuši apkārt.”

Ruta ar ilggadējo sieviešu un vīru ansambļu diriģentu Jāni Bērziņu.
Foto no Mirdzas Grīnvaldes personīgā arhīva

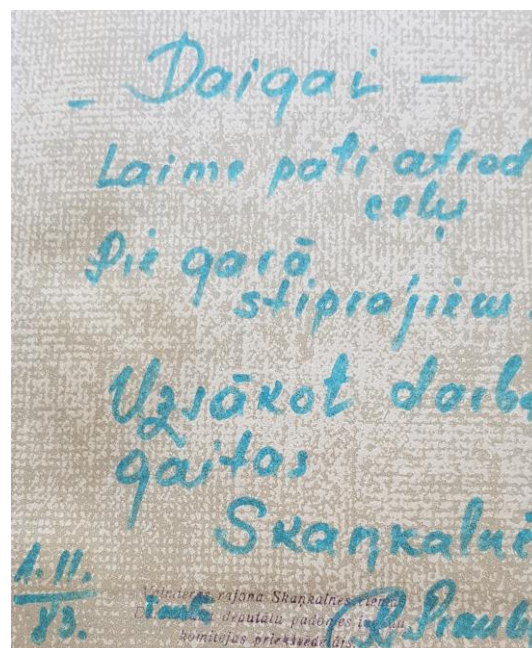
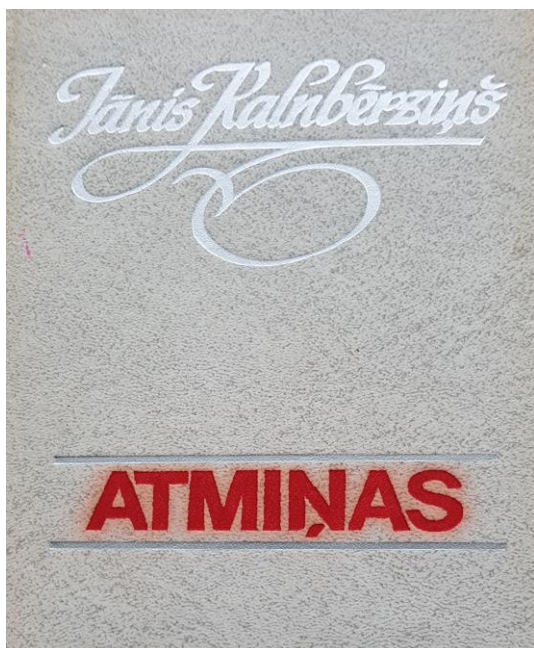
Fotogrāfijā: Darba veterānu godināšana, 80tie gadi, no kreisās Ruta Prauliņa, Velga Bērtīse, Mirdza Grīnvalde. Foto no Mirdzas Grīnvaldes personīgā arhīva

Bērņības svētku pasākums *Keiķu* klubā, no kreisās: Ruta Prauliņa, ciema padomes sekretāre Zaiga (Lilija) Kaužēna, uz skatuves Inita Prauliņa. Foto no Mirdzas Grīnvaldes personīgā arhīva

Skaņkalnes pag. bibliotēkas vadītāja Ieva Baļiņa atceras:

“Es apmēram gadu strādāju kopā ar Rutu. 1985. gada maijā uzsāku darbu Skaņkalnes ciema bibliotēkā, aizstājot Daigu Rokpelni (pašreizējo Valmieras bibliotēkas direktori), Daiga devās dekrēta atvaļinājumā, viņa atcerējās ka Ruta pirmajā darba dienā (Daiga dažus mēnešus pastrādāja kā Skaņkalnes ciema sekretāre, pēc tam darbs bibliotēkā) uzdāvinājusi grāmatu ar novēlējumu.

Rutas Prauliņas dāvinātā grāmata Daigai Rokpelnei pirmajā darba dienā ar ierakstītu novēlējumu. No Daigas Rokpelnes personīgā arhīva

Sarunā ar Daigu secinājām, ka Ruta nemēdza “klačoties” par ciema iedzīvotājiem, ja bija kaut kādas īpašas lietas, kuras vajadzētu zināt, tas tika pateikts bez kādiem komentāriem vai aprunāšanas. Viņa zināja gandrīz visu ciema iedzīvotāju dzimšanas gadus un telefona numurus.

Ruta (vēlāk mīļi saukta par Rutīti, Rutīņu kādreiz arī Prauliņa vai Prauliņas kundze) dzīvoja tajā pat mājā, kurā atradās ciema izpildkomiteja/padome un bibliotēka. Rutai bija govīs, neliela saimniecība un dārzs. Padomju gados, vietējie priekšsēdētāji brauca atskaitīties augstāk stāvošajiem uz Valmieru, un kur vēl visādas konferences, kongresi, plēnumi un sēdes. Tad no rīta Rutai rullīši matos, smalks lakatiņš pāri, lai neviens neredz. Pirms došanās uz autobusu vai kārtējo pasākumu, iztin rullīšus, frizūra gatava. Vakarā atpakaļ - atkal govīs, saimniecība. Reizēm mēs, pārējie izpildkomitejas darbinieki, ņēmām dalību dažādās saimnieciskajās darbības – gan slaucām govī, gan pļāvām zāli, gan piedalījāmies siena talkās.

Un kur vēl Rutas teicieni: “Darītājam viens grēks, domātājam desmit!”, “Ar allaž jaunu vīru blakus var mūžu skaisti nodzīvot”, “Man nav laika un Tev jāsteidzas, bet pāris stundas papļāpāt mums tīrais nieks”, “Ja cilvēks nedara darbu, tad viņš dara nedarbu” un ar tādu kā nosodījumu - “Nu, vai tad tas ir cilvēks!”, tie jau kļuvuši par folkloru.

Kad bibliotēka pārcēlās uz telpām ciemata daudzdzīvokļu mājā, mūsu attiecības saglabājās. Ruta mīlēja grāmatas un es reizi mēnesi viņai aiznesu lasāmvielu. Tad vienmēr raisījās sarunas, gan par izlasīto, gan tāpat vien par dzīvi. Rutu atceros kā dzīves un sirds gudru sievieti. Viņai vienmēr bija kāds vārds uzmundrinājumam, tāda labvēlīga attieksme pret cilvēkiem.

Ruta Prauliņa 75 gadu jubilejā un Ieva Bāliņa. Foto no Ievas Bāliņas personīgā arhīva

Pēc Rutas par pagasta priekšsēdētāju apmēram gadu strādā Anrijs Šļaukstiņš, tad Ilze Laizāne. 1990. gadā tiek īstenots likums par pašvaldībām, kas paredz, ka ciemā ir divi priekšsēdētāji – izpildkomitejas un padomes. Skaņkalnes ciemā par izpildkomitejas priekšsēdētāju ievēl Ilzi Laizāni (viņa strādā līdz 1992. gadam) par padomes priekšsēdētāju ievēl Jāni Alpu, sākas Atmoda, mainās laiki un cilvēki.”

Grāmatas un ziedi

AR FEIBI. Jaunā sunīte esot īsts nemiera gars, bet dzimšanas dienā uzvedusies itin labi, par savu *mājiņnieku* stāsta skaņkalniete Ruta Prauliņa.

Pavisam nesen 75 gadu svinībās RUTAI PRAULIŅAI, kā viņa saka, teikts daudz glāstu vārdu, dziedāts daudz dziesmu, piedāvināta pilna māja ziedu. Jubilāre joko, ka pēdējā laikā viņas mīlākā nodarbe esot puķu saņemšana.

Sagaidot viesus, jubilārei mugurā bijusi melna samta kleita, ap pleciem — meitas darinātais batikotais sārtais lakats, kājās sārta karpītes. Ieradušies visi aicinātie tuvinieki, draugi un bijušie kolēģi — ap 50 cilvēku.

Ruta Prauliņa caurcaurēm ir skaņkalniete. Dzimusi daudz bērnu ģimenē un visu mūžu nodzīvojusi vienā vietā — cara laikos būvētajā pagastmājā. Starp citu, *magazīna* ēkas otrā pusē esot viena no divām vecākajām rajonā. No sešu gadu vecuma Ruta gājusi ganos, pabeigusi Rūjienas mājturības skolu, gadu nostrādājusi par sekretāri Jaunciemā, tad — par finanšu aģenti.

— Tolaik finanšu aģenti aprēķināja un iekasēja visus nodokļus. Mūsu priekšnieks bija tāds Šneidermanis. Ļoti prasīgs vadītājs. Iemācīja strādāt, ievērot darba laiku. Šajā amatā strādājot, ne reizi vien nācās kājām iet no Mazsalacas uz Valmieru. 1954. gada vasarā ma-

ni ievēlēja par Skaņkalnes ciema pašvaldības sekretāri, bet no 1959. gada marta līdz 1986. gada aprīlim biju priekšsēdētāja. Pēc tam vēl sešus gadus pagastā nostrādāju par apdrošināšanas aģenti, — kā no grāmatas stāsta Ruta Prauliņa.

— Agrāk pagastam bija jākārto arī kara komisariāta lietas, jāorganizē civilās aizsardzības mācības, jāvada 25 deputāti. Vēlētāju saraksti, saimniecības kartītes, komiteju materiāli bija jāraksta ar roku, strādājām caurām naktīm. Lai sēdēm un sesijām sagatavotu lēmumu projektus, visos jautājumos bija jābūt speciālistam. Ja sekretārs saslima vai aizgāja, priekšsēdētājam viss bijis jāpaveic vienam — grāmatvedība, jāorganizē darbs bibliotēkā, tautas namā, katru mēnesi jāgatavo pārskati. Mašīnas nebija, 14 kilometri līdz Vecatei, kur beidzās pagasts, bija jābrauc ar velosipēdu. Nopirkt neko lāga nevarēja. Čeks varēja būt tikai par 5 rubļiem, un, lai par 300 rubļiem pirktu paklāju varētu iegramatot, čeki bija jāvāc ilgi.

Atceroties finanšu aģentes laiku, Ruta Prauliņa stāsta, kā nācies izplatīt valsts aizņēmuma obligācijas. Darba mūžā bijis jāpiedalās dažādās kampaņās, piemēram, jāstaigā pa mājām, vācot kartupeļus sūtišanai uz *lielo dzimteni*. Pat dekrēta atvaļinājumu izmantojusi labi ja mēnesi. Kad bijis jābrauc uz semināriem, kaimiņi pēc kārtas auklējuši viņas bērņus. Nu meita un dēls izauguši, un patiesībā nekādu problēmu ar viņiem nav bijis.

Viņas vaļasprieks visu mūžu bijušas grāmatas. Bērņībā lasījusi arī mēnessgaismā vai ar bateriju zem segas, kamēr sabeigusi acis. Tagad par labo gariņu Rutas kundze sauc bibliotekāri Ievu Bāliņu, kas, nākdama uz pagastmāju, vienmēr atnesot ko lasāmu. Tikko no Rīgas atvedusi gada grāmatas titulu ieguvušās par Emīliju Benjamiņu un par Rūdolfu Plēpi. Arī tās, tāpat kā pārējās bibliotēkas grāmatas, jau izlasītas.

Ar cilvēkiem jubilāre vienmēr sapratusies. Arī tagad daudzi iegriezoties pie viņas aprunāties. Šajās dienās pagasta ļaudis pašvaldības ēkā varēja aplūkot jauko izstādi, ko mātei dzimšanas dienā veltījusi māksliniece Inita Jurgenberga.

Valentīna Brūniņa

Liesma Nr.192, 2006. gada 12. decembrī

Izmantotie avoti:

1. Eiropas arhīvu portāls
3. Kolhoza *Skaņaiskalns* 35 gadu jubilejas pasākuma scenārija pielikums no Lienītes Liepiņas personīgā arhīva
4. Rutas Prauliņas autobiogrāfija. Prauliņu ģimenes arhīvs.
5. <https://vesture.dodies.lv/#m=13/57.83301/24.99887&l=O/LA75>
6. Grāmatas un ziedi. *Liesma*, Nr. 192, 2006, 12. dec., 5. lpp.
7. Foto no Lienītes Liepiņas, Mirdzas Grīnvaldes un Ievas Bāliņas personīgajiem arhīviem

Materiālu sagatavoja Skaņkalnes pagasta bibliotēkas vadītāja
Ieva Bāliņa
2021. gada septembrī